

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně:

C.-V.

sídlem X

zastoupena Mgr. Otakarem Janebou, advokátem

sídlem U Železné lávky 568/10, 118 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. 444/2015-110-SDNA/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a tímto soudem postoupenou usnesením ze dne 5. 2. 2016, č. j. 3 A 19/2016-39, Krajskému soudu v Praze jako místně příslušnému se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dál jen „krajský úřad“) ze dne 11. 9. 2015, č. j. 124665/2015/KUSK, sp. zn. SZ_146795/2014/KUSK/16, a to tak, že snížil pokutu uloženou žalobkyni na 49 000 Kč a z výroku rozhodnutí krajského úřadu vypustil text „*ve smyslu ustanovení čl. 15 odst. 8 nařízení 3821/85*“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Krajský úřad tímto rozhodnutím

původně uložil žalobkyni pokutu ve výši 99 000 Kč. Žalobkyni byla pokuta uložena za porušení § 27 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění zákona č. 119/2012 Sb. (dále jen „zákon o silniční dopravě“), ve smyslu čl. 15 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě (dále jen „nařízení 3821/85“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že nezajistila, aby řidič motorového vozidla S. (reg. zn. X) s přípojným vozidlem K. (reg. zn. X) M. T. (dále také jen „řidič“) u vozidla vybaveného záznamovým zařízením doplnil své činnosti za období od 30. 9. 2014 (17:02 hod.) do 1. 10. 2014 (5:26 hod.), a dále nezajistila, aby řidič řádně vedl záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a dobách odpočinku, neboť při silniční kontrole předložil potvrzení vystavené žalobkyní, že v období od 19. 9. 2014 (16:40 hod.) do 22. 9. 2014 (17:00 hod.) měl volno nebo odpočíval, přičemž bylo zjištěno, že v tomto období řidič vykonal činnost řízení v celkové délce 4:22 hod. a činnost jiné práce v celkové délce 0:04 hod. Řidič rovněž předložil potvrzení vystavené žalobkyní, že v období od 3. 10. 2014 (14:42 hod.) do 6. 10. 2014 (17:00 hod.) měl volno nebo odpočíval, přičemž bylo zjištěno, že vykonal činnost řízení v celkové délce 7:52 hod. a činnost jiné práce v celkové délce 0:11 hod.

II. Žaloba

2. Žalobkyně shrnula dosavadní průběh řízení a předně namítla, že řidič předložil při kontrole všechny doklady, které zaznamenávají činnost řidiče (dobu jízdy, bezpečnostní přestávky a dobu odpočinku) - kartu řidiče. Řidič nevykonával jinou činnost, kterou by bylo potřebné doložit kontrolnímu orgánu výtiskem formuláře „potvrzení o činnostech“ nebo jiným způsobem, např. výtiskem z tachografu apod. Kontrolní orgán tak obdržel všechny potřebné doklady od vozidla, nákladu a záznamy z činnosti řidiče. Řidič navíc doložil „potvrzení o činnostech“, které nebyl povinen předkládat, neboť nevykonával činnost, kterou by musel tímto doložit.
3. Dále uvedla, že žalovaný řádně neproověřil skutečnost, zda řidič dodržel či nedodržel bezpečnostní přestávku, neboť podle záznamu na kartě řidiče a doby jízdy byly bezpečnostní přestávky dodrženy. Žalovaný sice uvedl, že formulář o činnostech v dopravě byl žalobkyní řidiči vystaven i na dny, kdy řidič řídil, ačkoliv podle záznamu na kartě řidiče doby jízdy a bezpečnostní přestávky byly dodrženy. Žalobkyně však nemůže garantovat přesný čas odjezdu vozidla ze stanoviště, neboť v tzv. „přesném čase“ nemůže být zahrnut odchod z kanceláře, kde si řidič převezme potvrzení o činnostech a následně dojde k vozidlu s tím, že může být rozdíl v rozmezí např. 2-30 minut. Žalobkyně rovněž rozporuje tvrzení žalovaného, že řidič nedodržel bezpečnostní přestávky, neboť dodržel sociálně-právní legislativu v nákladní dopravě. Uvedené tvrzení žalovaného je nepravdivé, což vyplývá i ze záznamu z karty řidiče.
4. Žalobkyně poukázala též na to, že Policie ČR porušila zákon, pokud zadržela bez udání důvodu zboží a doklady od něho. Žalobkyně byla v tomto případě poškozena ze strany Policie ČR, neboť na základě jejího chybného postupu spediční společnost a společnost P. c. začaly služby žalobkyně čím dále méně využívat, což nakonec vedlo k tomu, že žalobkyně byla nucena tahač a návěs prodat. Protože se jednalo o společnost, která vytěžovala žalobkyni víceméně v plném rozsahu, nemohla si zabezpečit další práci. Mimo to spatřuje žalobkyně pochybení Policie ČR i při stanovení výše kauce, neboť policista přítomný na místě věc telefonicky projednával se zástupcem žalobkyně s tím, že po vyhodnocení záznamu uváděl, že kauce bude ve výši 50 000 Kč. O kauci ve výši 100 000 Kč se zástupce žalobkyně dozvěděl, až když řidič v odpoledních hodinách po odstavení

vozidla v celním prostoru v K. poslal zápis z kontroly. Přitom nebylo žádným způsobem zdůvodněno, proč byla kauce zvýšena.

5. Žalobkyně se též vymezila vůči závěru, že porušila § 27 zákona o silniční dopravě ve smyslu čl. 15 odst. 2 nařízení 3821/85 tím, že řidič u vozidla vybaveného záznamovým zařízením nedoplnil své činnosti, a tím, že při silniční kontrole předložil potvrzení o činnostech, podle nichž měl mít volno nebo odpočívát a současně bylo zjištěno, že v tomto období vykonával činnosti. Podle žalobkyně měli přítomní policisté přeshetřit, zda řidič dodržel zákonnou úpravu, tj. zejména doby jízdy a doby odpočinku, což však neučinili. Kdyby policie postupovala správně, zjistila by, že „potvrzení o činnostech“ není potřebné a že jej není řidič povinen předložit. Podle žalobkyně měl řidič od 3. 10. 2014 (14:42 hod.) do 6. 10. 2014 (2:20 hod.) týdenní odpočinek, který trval 59 hod. a 30 minut. Jelikož právní předpisy vyžadují trvání odpočinku v minimální délce 45 hodin, mohl po 45 hodinách odpočinku, tj. 5. 10. 2014 v 11:42 hod., zahájit řízení a vykonávat svoji činnost, aniž by porušil právní předpis, přičemž mohl řídit maximálně 9 hodin za podmínky dodržení bezpečnostních přestávek po 4,5 hodiny jízdy. Tyto podmínky nebyly porušeny a doklady, které měl řidič u sebe, nebylo dle žalobkyně potřeba předkládat, neboť všechny potřebné údaje byly zaznamenány na kartě řidiče. Žalobkyně v této souvislosti namítla, že žalovaný přezkoumal data stažená z karty řidiče a konstatoval, že by předložení karty řidiče a potvrzení o činnosti pro řidiče nepředstavovalo žádné zvýhodnění, jelikož řidič v době, kdy řídil, neporušil žádný právní předpis. Podle žalobkyně v takovém případě nebylo na místě posoudit jednání řidiče resp. žalobkyně jako méně závažné. Pokud nebyl porušen žádný právní předpis, nemohlo se jednat ani o méně závažné porušení, a proto žalovaný nemohl rozhodnout o uložení pokuty.
6. Žalobkyně se rovněž vymezila vůči konstatování žalovaného, že Policie ČR v úředním záznamu přesně uvedla, v čem spatřuje porušení povinností řidiče, když uvedla „*Na výše uvedené kartě řidiče bylo zjištěno, že dne 21. 9. 2014 si řidič nárokuje volno potvrzením o činnosti, ale na kartě řidiče bylo zjištěno, že řídil a vykonával jinou činnost. Dále 29. 9. 2014 a 6. 10. 2014. Jelikož na tyto dny měl řidič firmou vystaveny protokoly o volnu, jedná se o podvod. Dále bylo na kartě řidiče zjištěno, že ode dne 30. 9. 2014 17:02 hod. do dne 1. 10. 2014 05:26 hod. řidič nevede záznam, co v daném období vykonával v jakékoliv podobě, viz Doba neznámá. Dále bylo zjištěno, že řidič nedodržel dobu bezpečnostní přestávky, viz Kontrola norem podle NR (ES) č. 561/2006.*“ Podle žalobkyně si řidič v žádném případě nenárokoval volno, neboť v čase od 16:40 hod. dne 19. 9. 2014 do 23:23 hod. dne 21. 9. 2014, než zahájil dobu jízdy, již byl po týdenní době odpočinku v trvání 54 hod. a 43 min. Rovněž od 21:45 hod. dne 26. 9. 2014 do 3:21 hod. dne 29. 9. 2014 měl řidič týdenní odpočinek v trvání 53 hod. a 36 minut a od 14:42 hod. dne 3. 10. 2014 do 02:12 hod. dne 6. 10. 2014 měl týdenní odpočinek v trvání 59 hod. a 30 minut. Přičemž žalobkyně upozornila, že zákon stanovuje minimální délku týdenního odpočinku na 45 hodin.
7. Žalobkyně dále poukázala na to, že podle žalovaného neurčitý nesouhlas řidiče s protokolem byl zapříčiněn tím, že se Policie ČR dopustila při kontrole mnoha pochybení a řidič se nemohl vyjádřit ke všem nesprávným postupům ze strany Policie ČR a obviněním, která mu byla kladena za vinu, neboť se nezakládala na pravdě. Řidič jednal správně a do protokolu napsal, že nesouhlasí s údajným porušením právních předpisů, která mu byla kladena za vinu a že nesouhlasí s jednáním zasahujícího policisty. V této souvislosti žalobkyně dodala, že žalovaný přijal její námitku, že Policie ČR při vypracování kontrolního protokolu pochybila, avšak dle žalovaného je z kontrolního protokolu

zřejmě, jaké bylo kontrolované období a k jakému porušení právních předpisů v tomto období došlo, pročez nedošlo k tak závažnému pochybení kontrolního orgánu, že by se daný kontrolní protokol nemohl považovat za důkazní prostředek. Podle žalobkyně nicméně není možné vycházet z tvrzení a údajů zajištěných policií, pokud žalovaný konstatoval, že Policie ČR při vypracování kontrolního protokolu pochybila, neboť je jeho konstatováním důkazní prostředek zpochybněn.

8. Ve vztahu k žalovaným vytykánu nedoplnění činnosti řidiče žalobkyně v odvolání uvedla, že řidič měl vyjmutou kartu řidiče z důvodu, že opustil vozidlo za účelem vyřízení soukromých záležitostí, přičemž po nastoupení do vozidla si manuálně zaznamenal v digitálním tachografu na kartu řidiče režim přestávky v délce 12:24 hodin. Na podporu svého tvrzení žalobkyně přiložila tabulku všech činností řidiče. Žalovaný přezkoumal data stažená z karty řidiče a ze záznamového zařízení vozidla a konstatoval, že řidič dne 30. 9. 2014 vyjmul svou kartu řidiče ze záznamového zařízení v 17:02 hod. a druhý den, tj. 1. 10. 2014 ji opět do záznamového zařízení vozidla založil v 5:26 hod. Poté, co řidič kartu do záznamového zařízení vozidla založil, však na kartu řidiče zpětně ručně nedoplnil, jaké činnosti vykonával v době, kdy karta řidiče v tachografu vložena nebyla. K tabulce všech činností, kterou účastník řízení zaslal společně se svým vyjádřením k zahájenému správnímu řízení, žalovaný konstatoval, že z ní není zřejmé, že by řidič svou činnost zpětně na kartu řidiče nahrál a ani kdy by tak udělal. Žalobkyně současně poukázala na to, že žalovaný k její odvolací námitce poznamenal, že plně souhlasí s jejím názorem, že se nevyžaduje potvrzení o činnostech řidiče po dobu denního a týdenního odpočinku, avšak žalobkyně jako dopravce není trestána za nepředložení záznamů o režimu svých činností za kontrolované období, nýbrž za zpětné nezaznamenání činnosti řidičem na kartu řidiče. V případě, kdy řidič nepředloží kontrolnímu orgánu potvrzení o činnostech, nebo jiný důkaz o tom, že v daném období neřídil, pak musí mít na své kartě řidiče zpětně ručně zadáno, jaké činnosti v té době vykonával. K uvedenému žalobkyně namítla, že digitální tachograf ve vozidle automaticky přepíná na odpočinek, který je zaznamenán na kartě řidiče s tím, že v daném případě byl řidič vystřídán z důvodu vykládky zboží, kterou musel vykonat. Po vykonání této činnosti bylo vozidlo odstavené, a to až do doby, kdy řidič zahájil po uplynutí 12:24 hod. nový výkon. Pokud by podle žalobkyně žalovaný posoudil správně údaje na kartě řidiče, zjistil by, že nebyly porušeny doby odpočinku a že na kartě řidiče byla zaevidována veškerá činnost řidiče. Napadené rozhodnutí bylo tedy vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. skutkový stav nemá oporu ve spisovém materiálu. Na závěr žalobkyně uvedla, že mimo výše uvedeného, rozporuje rovněž i samotnou výši uložené pokuty.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě předně shrnul dosavadní průběh správního řízení. K námitce žalobkyně, že řidič předložil všechny doklady, které zaznamenávají činnost řidiče, poukázal na § 3 odst. 2 písm. a) a § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě. Podrobnosti pak upravuje nařízení 3821/85, které v čl. 15 odst. 7 písm. b) stanovuje, že v případě, kdy řidič řídí vozidlo vybavené záznamovým zařízením v souladu s přílohou IB (tj. digitální záznamové zařízení), musí být schopen kdykoli na žádost kontrolora předložit kartu řidiče, jejímž je držitelem, ručně provedený záznam nebo výtisk pořízený v běžném dni a předchozích 28 dnech, nebo záznamové listy použité v předchozích 28 dnech. Dle § 1b odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „vyhláška č. 478/2000 Sb.“) pak řidič musí mít s

sebou také potvrzení o činnostech. Žalovaný dodal, že dne 2. 3. 2015 došlo ke změně právní úpravy nabytím účinnosti čl. 34 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 (dále jen „nařízení 165/2014“), který částečně nahrazuje čl. 15 nařízení 3821/85. Z důvodu aplikační přednosti evropského práva rovněž nelze od 2. 3. 2015 nadále aplikovat § 1b vyhlášky č. 478/2000 Sb. Nová právní úprava výslovně stanovuje, že členské státy neuloží řidičům povinnost předkládat formuláře dokládající jejich činnost za dobu, kdy se vzdálili od vozidla (tj. potvrzení o činnostech). Řidiči jsou však i nadále povinni dokládat režim své činnosti za běžný den (tj. den kontroly) a 28 předchozích dní.

10. Řidič režim své činnosti za kontrolované období doložil tak, že při silniční kontrole předložil digitální kartu řidiče, ze které jsou zřejmé jeho činnosti, resp. doby řízení, a zároveň předložil potvrzení o činnostech. Přezkoumáním jak předložených potvrzení o činnostech, tak karty řidiče, bylo zjištěno, že řidič v době od 16:40 hod. dne 19. 9. 2014 do 17:00 hod. dne 22. 9. 2014 měl dle potvrzení o činnostech vykonávat odpočinek, avšak v tomto období vykonával dle karty řidiče činnost řízení v celkové délce 4:22 hod. a činnosti jiné práce v celkové délce 0:04 hod, dále měl dle potvrzení o činnostech vykonávat odpočinek v době od 14:42 hod. dne 3. 10. 2014 do 17:00 hod. dne 6. 10. 2014, avšak v tomto období vykonával dle karty řidiče činnost řízení v celkové délce 7:52 hod. a činnost jiné práce v celkové délce 0:11 hod. Řidič tedy doložil, že v rozhodném období vozidlo řídil a zároveň, že je neřídil. Žalovaný sice souhlasí se žalobkyní, že řidič nebyl povinen tato potvrzení předkládat, avšak řidič je předložil jako doklad o tom, že neřídil. K těmto potvrzením o činnostech žalovaný dále uvádí, že přímo na formuláři potvrzení o činnostech je uvedeno, že nepravdivý údaj je považován za porušení právních předpisů. Pokud tedy řidič měl mít dle potvrzení o činnostech volno nebo odpočinek, přičemž bylo zjištěno, že v tu samou dobu, kdy měl odpočívat, vykonával práci řidiče, pak došlo k porušení právních předpisů. K tomu žalovaný dodal, že potvrzení o činnostech musí být podepsáno před započítáním samotné jízdy, to znamená, že když dopravci tato potvrzení vyplňují řidičům, tak ví, v jakém okamžiku řidič opět začíná vykonávat práci řidiče, a také musí vědět, zda řidič v době, na které vystavují potvrzení o činnostech, práci řidiče vykonával či ne. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žalobkyně jako dopravce nezajistila řádné vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, neboť řidič při silniční kontrole předložil potvrzení o činnostech, dle kterých v uvedené době vykonával odpočinek nebo měl volno, avšak kontrolou dat stažených z karty řidiče bylo zjištěno, že ve výše uvedených obdobích vykonával práci řidiče. Řidič tak režim své práce doložil dvojím způsobem, a proto žalovaný takový způsob vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nepovažuje za správný.
11. Pokud jde o námitku, že řádně neproověřil skutečnost, zda řidič dodržel bezpečnostní přestávku, neboť podle záznamu na kartě řidiče doby jízdy a bezpečnostní přestávky byly dodrženy, žalovaný uvádí, že řidič sice v kontrolovaném období porušil bezpečnostní přestávky (a to dne 18. 9. 2014 a dne 30. 9. 2014), avšak tato porušení byla tak bagatelní, že krajský úřad pro ně vůbec nezahájil správní řízení. K námitce žalobkyně, že nemůže garantovat přesný čas odjezdu vozidla ze stanoviště, žalovaný uvedl, že potvrzení o činnostech se vyhotovuje před započítáním další cesty řidiče. V těch případech, kdy si řidič dle potvrzení o činnostech nárokoval odpočinek v době od 16:40 hod. dne 19. 9. 2014 do 17:00 hod. dne 22. 9. 2014 a v době od 14:42 hod. dne 3. 10. 2014 do 17:00 hod. dne 6. 10. 2014 žalobkyně však tato potvrzení podepsala den před ukončením odpočinku či volna. Ani v jednom případě přitom nedošlo k tomu, co popisuje žalobkyně, že by rozdíl mezi

potvrzením o činnostech a skutečnými aktivitami řidiče trval 2-30 min., v obou případech je rozdíl mnohem větší. Je pravdou, že žalobkyně nebyla povinna vydat sporný doklad, tj. potvrzení o činnostech, avšak vystavila jej a ačkoliv odporoval údajům zaznamenaným na kartě řidiče, vybavila jím vozidlo a řidiče.

12. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že Policie ČR porušila zákon, neboť zadržela bez udání důvodu zboží a doklady od něho, pak žalovaný konstatuje, že § 35c odst. 1 zákona o silniční dopravě umožňuje policii a celním úřadům vybírat kauci v rozmezí od 5 000 Kč až 100 000 Kč). Policie od žalobkyně jako dopravce požadovala kauci ve výši 100 000 Kč, ta ji však nesložila. Z tohoto důvodu Policie ČR zadržela řidiči doklady k vozidlu a doklady související s prováděnou přepravou, přičemž tento postup kontrolnímu orgánu prikazuje přímo § 35d odst. 1 zákona o silniční dopravě. Jelikož příslušník Policie ČR situaci při silniční kontrole vyhodnotil tak, že by se žalobkyně mohla vyhýbat správnímu řízení, požadoval kauci. Tu však žalobkyně nesložila, a proto postupoval v souladu s § 35d odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě a zadržel řidiči doklady k vozidlu a doklady související s prováděnou přepravou. Pokud by žalobkyně kauci včas zaplatila, mohla přepravu řádně dokončit. K výši uložené kauce a způsobu jejího stanovení žalovaný uvedl, že zákon kontrolnímu orgánu neukládá povinnost zdůvodňovat výši kauce. Tu následně zhodnotí dopravní úřad (tj. krajský úřad) ve správním řízení o pokutě a na základě správního uvážení uloží dopravci pokutu a případný zbytek, který po započtení pokuty z kauce zbyde, vrátí dopravci. Sám pracovník Policie ČR pak v úředním záznamu ze dne 16. 10. 2014, č. j. KRPS-364593-3/ČJ-2014-0104UO, uvedl, že řidiče v okamžiku kontroly informoval, že kauce bude v minimální výši 50 000 Kč. Z toho důvodu, že orgán Policie ČR dospěl k názoru, že by se žalobkyně mohla vyhýbat správnímu řízení, pak uložil kauci dle svého uvážení, tj. ve výši 100 000 Kč. I kdyby však domněnka policie, že by se žalobkyně mohla vyhýbat správnímu řízení, nebyla důvodná, dle zprávy ombudsmana ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 953/2013/VOP/MK, lze za důvod procesní nedosažitelnosti považovat i skutečnost, že povinná osoba nemá na území ČR trvalý pobyt.
13. K tvrzení žalobkyně, že policisté přítomní kontrole měli prověřit, zda řidič dodržel zákonnou úpravu, tj. zejména doby jízdy a doby odpočinku, žalovaný uvedl, že policie řádně prověřila, zda řidič doby řízení vozidla, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku dodržel, a do kontrolního protokolu uvedla, že nedodržel bezpečnostní přestávky, o čemž však, jak bylo uvedeno výše, nebylo zahájeno správní řízení. Pečlivým srovnáním dat stažených z karty řidiče a předložených potvrzení o činnostech Policie ČR zjistila, že tato data jsou v rozporu. Pokud pak jde o námitku žalobkyně, že řidič v době od 14:42 hod. dne 3. 10. 2014 do 02:12 hod. dne 6. 10. 2014 vykonal týdenní odpočinek v celkové délce 59:30 hod., tedy delší, než stanovuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (dále jen nařízení 561/2006“), žalovaný s tím souhlasí, avšak konstatuje, že žalobkyni nebylo vůbec vytýkáno a ani nebyla sankcionována za porušení nařízení 561/2006. Dodal, že nepravdivé údaje na potvrzení o činnostech jsou považovány za porušení právních předpisů. Pokud tedy podle potvrzení o činnostech řidič vykonával odpočinek, avšak podle karty řidiče vykonával práci řidiče, pak jsou údaje na potvrzení o činnostech nepravdivé a došlo tím k porušení zákona o silniční dopravě. Žalovaný v této souvislosti znovu připomněl, že 2. 3. 2015 došlo ke změně právní úpravy nabytím účinnosti čl. 34 nařízení 165/2014, který výslovně stanovuje, že členské státy neuloží řidičům povinnost předkládat formuláře dokládající jejich činnost za dobu, kdy se vzdálili

od vozidla. Zároveň jsou však i nadále povinni dokládat režim své činnosti za běžný den (tj. den kontroly) a 28 předchozích dní. Tedy i přesto, že došlo ke změně právního předpisu, povinnost dopravce zajistit, aby řidič doložil činnost řidiče za rozhodné období, zůstala zachována, stejně tak jako zůstalo shodným, že nedodržení této povinnosti je důvodem pro uložení sankce.

14. K námitce, že pokud posoudil, že nebyl porušen žádný právní předpis, není zřejmé, proč potom jednání řidiče, resp. žalobkyně, shledal jako méně závažné, žalovaný zopakoval, že z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné, že žalobkyně neporušila ustanovení o dobách režimu práce řidiče. Porušila však § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, neboť nezajistila řádné vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, a to tím, že nepravdivě vyplnila potvrzení o činnostech řidiče. Pokud pak jde o nesouhlas žalobkyně s tím, že se žalovaný ve zbytku s rozhodnutím krajského úřadu ztotožnil, přestože podle žalobkyně vykonal řidič odpočinek podle právního předpisu, dokonce měl v posuzovaném období větší rozsah odpočinku, než uvádí právní předpis, žalovaný znovu konstatoval, že žalobkyně nebyla sankcionována za to, že by nezajistila, aby řidič dodržel odpočinek v souladu s nařízením 561/2006. K výhradě žalobkyně ke kontrolnímu protokolu spočívající v tom, že si řidič v žádném případě nenárokoval volno, žalovaný opětovně konstatoval, že žalobkyně nebyla trestána za nedodržení odpočinku. K postupu řidiče při vyjádření nesouhlasu s kontrolním protokolem pak žalovaný uvedl, že z toho, že řidič do kontrolního protokolu napsal „*Nesuhlasim*“ a kontrolní protokol následně podepsal, není zřejmé, s čím řidič v danou chvíli nesouhlasil, zda s kontrolním zjištěním, způsobem, jakým byl kontrolní protokol vypracován či úředním postupem Policie ČR. Řidič se mohl vyjádřit ke všem údajně chybným postupům ze strany Policie ČR, avšak neučinil tak, pouze napsal, že nesouhlasí. Přestože žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že Policie ČR při vypracování kontrolního protokolu pochybila, neboť pod bod 11 kontrolního protokolu pouze uvedla časové období bez bližšího vysvětlení, je z kontrolního protokolu zřejmé, jaké bylo kontrolované období a k jakému porušení právních předpisů v tomto období došlo, a proto žalovaný toto pochybení Policie ČR nezhodnotil jako tak závažné, aby daný protokol nemohl být považován za dostačující a úplný důkazní prostředek. Žalovaný tedy kontrolní protokol nezpochybnil, jak tvrdí žalobkyně.
15. K tvrzení žalobkyně, že řidič zpětně nedoplnil svou kartu řidiče, neboť digitální tachograf ve vozidle automaticky přepíná na odpočinek, který je zaznamenán na kartě řidiče s tím, že v daném případě byl řidič vystřídán z důvodu vykládky zboží, kterou musel vykonat a poté zůstalo vozidlo odstavené, a to až do doby, kdy řidič zahájil po 12:24 hod. nový výkon, žalovaný vyslovil souhlas s touto částí tvrzení, že se digitální tachograf automaticky přepíná na režim odpočinku. Je tedy možné, že základní režim vozidla byl právě „odpočinek/přestávka“. Z dat stažených z karty řidiče však vyplývá, že v 15:02 hod. dne 30. 9. 2014 řidič vyjmul svou kartu z tachografu vozidla, které do 5:25 hod. dne 1. 10. 2015 stálo, a proto tachograf sám zaznamenával odpočinek, což je viditelné na levé straně sloupečku. Zatímco v levém sloupci jsou data upravena tachografem, pravá strana těchto sloupců odpovídá přesně aktivitám tak, jak jsou vytažena z podrobných dat z karty řidiče, tedy tak, jak jsou zaznamenány na kartě řidiče. Jak je z pravého sloupce zřejmé, na kartě řidiče v danou dobu nebyl nastaven (a ani zpětně doplněn) žádný režim řidiče a data z karty řidiče vykazují pouze „otazníky“. Jak je zřejmé z podrobného rozpisu aktivit řidiče, řidič na kartu řidiče pomocí přepínacího mechanismu záznamového zařízení nezadal zpětně, jakou činnost v dané době vykonával, přičemž pravá strana sloupečku v té části,

kam se zaznamenávají režimy řidiče (tj. tam, kde je vždy symbol buď volantu, postýlky atd.), vykazuje otazníky. Z tohoto důvodu žalobkyně jako dopravce nezajistila řádné vedení záznamu o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku a porušila tím výše zmiňovaná ustanovení právních předpisů. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že řidič byl vystřídán z důvodu vykládky zboží, kterou musel vykonat, pak žalovaný konstatoval, že toto tvrzení odporuje tvrzení žalobkyně, která v odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu uvedla, že řidič opustil vozidlo za účelem vyřízení soukromých záležitostí. Uvedená tvrzení žalobkyně si tak rozporují, navíc ani jeden případ (tedy pokud by řidič opustil vozidlo za účelem soukromých záležitostí či za účelem vykládky zboží) nemá vliv na to, že řidič zpětně na svou kartu řidiče nedoplnil činnost, kterou v dané době vykonával, neboť tuto povinnost by byl řidič povinen dodržet v obou uvedených případech.

16. K namítané výši uložené pokuty pak žalovaný uvedl, že § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě umožňuje uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. Krajský úřad za výše uvedená porušení právních předpisů uložil žalobkyni pokutu ve výši 99 000 Kč. Žalovaný jako odvolací orgán zhodnotil výši pokuty v souladu s § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě, závažnost protiprávního jednání posoudil v souladu s přílohou 8 vyhlášky č. 522/2006 Sb., o státním odborném dozoru a kontrolách v silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, přičemž zmínil, že řádné nevedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v sobě může skrývat daleko závažnější porušení právních norem (např. jízdy bez karty řidiče, jízdy s použitím cizí karty řidiče, použití přístroje, který umožňuje manipulaci se záznamovým zařízením atd.), které mohou být příčinou závažných dopravních nehod. Žalovaný však shledal uloženou pokutu za nepřiměřenou, a proto ji snížil na 49 000 Kč, a to z důvodu, aby uložená sankce v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu odpovídala okolnostem daného případu. Takovou pokutu žalovaný považuje za přiměřenou danému protiprávnímu jednání.

IV. Replika žalobkyně

17. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zopakovala, že při kontrole předložil řidič všechny doklady, které jako řidič i přepravce měl povinnost předložit. Poukázala dále na to, že zákon o silniční dopravě, nařízení 3821/85, nařízení 561/2006 ani ostatní předpisy neznají pojem „*měl vykonávat odpočinek či mít volno*“, ale řeší pouze situaci „*vykonat odpočinek nebo nevykonat odpočinek*“, přičemž řidič dodržel stanovený odpočinek a za kontrolované období nedošlo k porušení právních předpisů. Znovu také zopakovala, že neporušila § 27 zákona o silniční dopravě, neboť při stahování a zálohování údajů z karty řidiče a z digitálního tachografu vozidla nebylo zaznamenáno žádné porušení bezpečnostních přestávek, doby jízdy či nedodržení doby povinného odpočinku ani porušení povinností řidiče či dopravce. Zdůraznila také, že je třeba vysvětlit pojem „*potvrzení činnosti řidiče*“, které se vydává v případě pracovní neschopnosti, čerpání dovolené, účasti na stávce nebo když řidič vykonává jinou činnost a pokud nebylo možné zaznamenat tyto činnosti záznamovým zařízením. Přestože žalovaný shledal jednání řidiče jako méně závažné a snížil uloženou pokutu na 49 000 Kč, nesouhlasí žalobkyně s uložením pokuty, neboť k porušení právních předpisů nedošlo. K tvrzení žalovaného, že řidičem předložené potvrzení o činnostech nekorespondovalo se záznamem z digitální karty řidiče, žalobkyně uvedla, že tato skutečnost může být způsobena tím, že potvrzení o činnostech se mnohdy vydává o den dříve, než je zahájen výkon řidiče. Žalobkyně připomněla, že řidič nebyl povinen potvrzení o činnostech kontrolnímu orgánu vůbec předkládat, neboť jeho činnost byla uvedena na kartě řidiče a pouze z tohoto dokumentu

měla být kontrolním orgánem vyhodnocena. Žalobkyně poukázala též na to, že jí policista sdělil, že zboží není zabavené a že si ho může odvést, avšak vzhledem k tomu, že se jednalo o zboží potravinářského charakteru a byly zabaveny doklady k němu, nebylo možné zboží bez dokladů odvést. Žalobkyně má tedy za to, že jí policista nabádal k protizákonnému jednání s tím, že mohla být poté obviněna z maření úředního rozhodnutí. Ohledně výše uložené kauce pak bylo v možnostech pracovníka kontrolního orgánu podle registrační značky vozidla ověřit, jak často se vozidlo nachází v ČR (téměř každodenně), a proto se tvrzení, že by se žalovaná mohla vyhýbat správnímu řízení, nezakládá na pravdě. Podle žalobkyně dále tehdy, pokud se řidič vzdálí od vozidla za účelem denního nebo týdenního odpočinku, postačuje jako důkaz zápis na kartě řidiče, a není to nutné dokazovat potvrzením o činnosti. Výklad žalovaného je proto podle žalobkyně zavádějící a nepřesný. Tím, že řidič vložil kartu do digitálního tachografu, měl zaznamenanou každou jednu minutu jeho činnosti, a proto podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nebylo potřeba vést jiný záznam, než je zaznamenán na kartě řidiče. K tvrzení žalovaného, že žalobkyně nebyla sankcionována zato, že by nezajistila, aby řidič dodržel odpočinek v souladu s nařízením 561/2006 a že nebyla trestán za nedodržení odpočinku, žalobkyně poukázala na protokol o provedení kontroly provozování nákladní dopravy ze dne 8. 10. 2014, konkrétně pak bod 7. - bezpečnostní přestávky, kde v políčku označeném „x“ je uvedeno „*porušení - nedodržená doba bezpečnostní přestávky - čl. 7 nařízení č 561/2006/Dohody AETR*“. Dále žalobkyně uvedla, že vyjádření řidiče v protokolu o provedení kontroly ve formě „*nesouhlasím*“ nemohlo být více konkrétní, a to nikoliv z důvodu, že by mu to Policie ČR neumožnila, ale na formuláři pro vyjádření nebyl dostatek místa. Řidič podle žalobkyně nesouhlasil se způsobem vykonání kontroly, s obviněním, uložením kauce ani s uložením blokové pokuty řidiči vozidla.

V. Duplika žalovaného

18. K replice žalobkyně se ještě dodatečně vyjádřil žalovaný, který zopakoval své stanovisko ve věci a zdůraznil, že konstatování o protokolu bylo využito pouze pro vysvětlení a popsání průběhu správního řízení. Ostatně krajský úřad s žalobkyní správní řízení pro nepředložení záznamů nezahájil, ani o něm nerozhodl. Rovněž tak nebylo s žalobkyní vůbec vedeno správní řízení pro nedodržení odpočinku řidičem. Upřesnil dále, že slovní spojení „*měl vykonávat*“ použil z toho důvodu, že odpočinek očividně nebyl vykonán tak, jak bylo na potvrzení o činnostech uvedeno. Žalovaný souhlasí s tím, že začátek jízdy se do digitálního tachografu nastavuje automaticky a také zopakoval, jakým způsobem tachografy fungují a co vyplynulo z dat stažených z tachografu řidiče v dané věci, tedy že zpětně svou činnost nedoplňl, čímž žalobkyně jako dopravce nezajistila řádné vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Pokud pak jde o termín „*potvrzení o činnostech řidiče*“, ten je definován v § 1b vyhlášky č. 478/2000 Sb. K námitce žalobkyně, že je jako dopravce nucena vystavovat potvrzení o činnostech s časovým předstihem, žalovaný konstatoval, že dle Přílohy Rozhodnutí Komise č. 2009/959/EU, která obsahuje text potvrzení o činnostech, musí být potvrzení o činnostech vyplněno strojově a podepsáno před zahájením nové cesty řidiče. Dle metodického pokynu Evropské Komise č. 5, jež má za cíl zajištění vzájemného porozumění a harmonického uplatňování nařízení 561/2006 (dále jen „*Metodický pokyn*“), musí být potvrzení o činnostech podepsáno před započítáním jízdy, přičemž nesmí být podepsáno předem. Potvrzení o činnostech je tedy třeba podepsat po vykonání odpočinku/dovolené/nemoci atd. a řidiči jej předat těsně před započítáním jízdy. Pokud žalobkyně jako dopravce potvrzení o činnostech svým řidičům vydává s časovým

předstihem, pak tato potvrzení o činnostech vydává v rozporu s právními předpisy. V prvním případě začal řidič vykonávat činnost řidiče o 17,5 hodiny a v druhém případě o necelých 15 hodin dříve, než uvádí potvrzení o činnostech, nelze tedy souhlasit s tím, že k nesrovnalostem došlo jen kvůli vzdálenosti mezi provozovnou a místem zaparkování vozidla. Žalovaný dodal, že ze spisového materiálu krajského úřadu nevyplývá, že by bylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že jí Policie ČR sdělila, že zboží, jež vozidlo převáželo, není zabavené a může si je odvést. Pro stanovení výše kauce je pak bez významu skutečnost, že se vozidlo nachází téměř každodenně na území ČR. Žalovaný souhlasí s tvrzením žalobkyně, že v případě, kdy se řidič vzdálí od vozidla za účelem denního nebo týdenního odpočinku, postačuje jako důkaz zápis na kartě řidiče a není toto nutné dokazovat potvrzením o činnostech. Avšak řidič je povinen v důsledku svého vzdálení se od vozidla časové úseky v souladu s čl. 15 odst. 2 nařízení 3821/85 zadat na kartu řidiče zařízením k ručnímu zadání údajů. Ke konstatování žalobkyně, že řidič vložil kartu do digitálního tachografu a tím měl zaznamenanou každou jednu minutu jeho činnosti, a proto nebylo třeba vést jiný záznam, než ten, který je zaznamenán na kartě řidiče, žalovaný uvedl, že řidič na svou kartu řidiče nezadal „každou jednu minutu své činnosti“, neboť zařízením k ručnímu zadání údajů zpětně na kartu nezaznamenal, jakou činnost vykonával v době od 17:02 hod. dne 30. 9. 2014 do 5:26 hod. dne 1. 10. 2014. Ve vztahu k tomu, že v kontrolním protokolu bylo uvedeno „porušení bezpečnostní přestávky“, žalovaný zopakoval, že se žalobkyní nebylo vedeno správní řízení pro nedodržení bezpečnostní přestávky. K tvrzení žalobkyně, že řidič v protokolu nemohl uvést, z jakých konkrétních důvodů nesouhlasil se způsobem kontroly, neboť na formuláři nebyl dostatek místa, žalovaný odkázal na úřední záznam ze dne 16. 10. 2014, č. j. KRPS-364596-3/ČJ-2014- 0104UO, dle kterého měl řidič při silniční kontrole uvést, že mu bylo nařízeno, aby „všude psal, že nesouhlasí“. Tvrzení, že neměl v protokolu dost místa pro všechny své námitky, je podle žalovaného účelové, neboť pro vyjádření nevyužil ani jeden ze 7 řádků.

VI. Stanovisko žalobkyně k duplice žalovaného

19. Žalobkyně se k duplice žalovaného písemně vyjádřila dne 2. 10. 2018. Uvedla, že žalovaný konstatuje, že „Řidiči mohou předložit potvrzení o činnostech vystavené dopravcem....“, což znamená, že sám žalovaný připouští, že řidiči mohou, ale nemusejí při kontrole předložit potvrzení o činnostech. Takové potvrzení se vydává při použití analogového tachografu, kde je určitá možnost manipulace s údaji. Žalovaný dále sám uvádí, že řidiči jsou povinni doložit záznam o činnostech i jiným dokladem. To ale platí pro řidiče, kteří řídí vozidlo s analogovým, nikoli digitálním tachografem. Řidič žalobkyně doložil kontrolnímu orgánu kartu řidiče, v níž byly zaznamenány všechny jeho činnosti související s řízením vozidla. Podle žalobkyně zaměňuje žalovaný analogový a digitální tachograf. Žalobkyně dále rozporovala tvrzení žalovaného, že ji nesankcionuje za vystavení potvrzení, ale za nepravdivé a účelové údaje, neboť žalobkyně vznesla výhradu, že kancelář se nenachází v areálu parkoviště a mohou tak vzniknout časové rozdíly. Podle žalobkyně zákon při použití digitálních tachografů o těchto časových údajích nepojednává, neboť se vše automaticky zaznamenává na kartu řidiče. Podle záznamů na kartě byl odpočinek dodržen, stejně jako doby jízdy. Manipulace s těmito údaji na kartě není vůbec možná. Potvrzení o činnosti řidiče vystavila žalobkyně proto, že řidič byl kontrolován před státní hranicí Lanžhot, kdy mu Policií ČR byla uložena pokuta 1 000 Kč (bez dokladu) a následně mu byla na adresu bydliště zaslána složenka na částku 2 000 Kč za neuvedený čas na záznamovém listě. Proto žalobkyně řidiči při každém vyjmutí karty z digitálního tachografu za účelem kontroly vystavovala potvrzení. Podle žalobkyně by Policie ČR měla

stanovit jednotná pravidla při takovýchto postupech. Dále žalobkyně uvedla, že řidič nepovažoval za potřebné manuálně měnit činnosti řidiče, protože se ve vozidle nacházel nový digitální tachograf, který automaticky zaznamenává činnosti řidiče. Žalobkyně ještě dodala, že pokud řidič vykonával denní odpočinek, který má dle zákona činit 9 - 11 hod, a tento byl zaznamenán na kartě řidiče i na digitální záznamové zařízení a řidič měl osobní volno nad rámec 9 - 11 hod, není třeba zbytek osobního volného času jakkoli dokladovat. Zákon tento volný čas řidiče nijak neupravuje. Proto nemůže být za toto sankcionován řidič ani žalobkyně. Pokud řidič nevykonává činnosti, které spadají do působnosti nařízení 561/2006, nejsou řidič ani žalobkyně povinni tuto činnost zvlášť zaznamenávat v digitálním tachografu ani jiným způsobem dokladovat. Podle žalobkyně zavádí žalovaný záměrně pozornost jiným směrem, než jsou platné právní předpisy pro práci řidiče a povinnosti dopravce. Žalobkyně trvá na tom, že přesný čas a hodinu od podpisu a převzetí potvrzení a vložení karty do tachografu nemůže stanovit. Z tohoto důvodu již předpisy EU nevyžadují předkládání potvrzení při kontrolách. Podle žalobkyně je také nedostatečné pouhé konstatování žalovaného, že k porušení zákona došlo, jsou-li uváděny jen dny a hodiny, aniž by bylo konstatováno, co nebylo v daných dnech dodrženo nebo bylo porušeno řidičem či dopravcem (bezpečnostní přestávky, doba jízdy, denní či týdenní odpočinek). Žalobkyně dále nesouhlasila ani s tvrzením žalovaného, že se potvrzení o činnostech vydávají den dopředu, neboť dle zákona se potvrzení vydávají před jízdou. Na kartě a v digitálním tachografu jsou zaznamenány údaje: denní čas řízení vozidla, bezpečnostní přestávka 45 min. po vykonání 4,5 hod. jízdy, denní odpočinek a týdenní odpočinek. Po týdenním odpočinku měl řidič osobní volno, jehož délku žádný právní předpis neurčuje. Pokud zaměstnavatel vystaví řidiči potvrzení na dobu např. 10 hod. a situace se změní a vyžádá si dřívější ukončení tohoto volna, nedochází k porušení žádného právního předpisu. Za účelové pak považuje žalobkyně tvrzení žalovaného, že řidičům vydává potvrzení s časovým předstihem, neboť žalovaný neuvedl, kdy měla žalobkyně řidiči vydat toto potvrzení tak, aby byl údajně dodržen právní předpis. Žalobkyně zopakovala, že neoprávněné zadržení zboží mělo vliv na správnost rozhodnutí správního orgánu, a to z důvodu poškození dobrého jména žalobkyně, jakož i její finanční ztráty. Dále uvedla, že kontrolní orgán měl měsíc k dispozici tachograf, aby si ověřil jeho činnost. Ve vozidle žalobkyně pracoval digitální tachograf plně automaticky, mimo případy, kdy měl řidič poruchu, popř. defekt. V takových případech je řidič povinen tuto jinou práci zaznamenat v digitálním tachografu. Dodatečně tvrzení, že řidič nezadal manuálně svoji činnost, považuje žalobkyně za účelové. Řidiči dala pokyn, aby uvedl, že nesouhlasí se zápisem v protokolu o kontrole, protože údaje v něm byly zavádějící, nepravdivé a nesprávné. Přes nesouhlas byla řidiči vystavena složenka na pokutu, ačkoli mělo být vedeno správní řízení. Žalobkyně se ihned druhý den dostavila na Policii ČR Kolín, která kontrolu prováděla, a požádala o zaprotokolování námitky k průběhu kontroly, což jí nebylo umožněno. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný musí po prověření spisového materiálu dojít k závěru, že jednání kontrolního orgánu, tj. Policie ČR bylo v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně shrnula, že duplika žalovaného je neúplná, účelová a zavádějící, a proto setrvala na žalobním návrhu.

VII. Jednání u soudu

20. Při jednání u soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce zopakovala, že se žádného porušení právních předpisů nedopustila, neboť činnosti byly v kartě řidiče řádně doplněny a povinnost předložit jiný doklad není nikde v právních předpisech stanovena. Vydaná rozhodnutí proto i nadále

považuje za protiprávní. Současně soudu navrhla slyšet jako svědka pana L. V., pracovníka žalobkyně, který měl v popisu práce vydávání potvrzení a byl v kontaktu s policejními orgány v souvislosti s kontrolou vozidla a dalšími úkony. Žalovaný prostřednictvím pověřené pracovnice mimo jiné uvedl, že krajský úřad rozhodl, že řidič na svou kartu záznamy nedoplňl. Žalovaný přezkoumal data z karty řidiče a je zřejmé, že údaje nebyly doplněny, protože na výpisu z karty jsou otazníky. Potvrzení žalobkyně vydala na jinou dobu, než kdy bude řidič řídit. V potvrzení není kolonka, že řidič řídil vozidlo s analogovým tachografem. Žalobkyně vydává potvrzení v kanceláři, která je vzdálená od parkoviště a může proto dojít k časovému výkyvu. Metodický pokyn ale stanoví, že formulář nelze podepsat předem. Správní řízení nebylo vedeno o odpočincích denních ani týdenních. Čl. 4 písm. f) nařízení 561/2006 stanovuje dobu odpočinku jako nepřerušenou dobu odpočinku, během níž může řidič nakládat se svým volným časem. Doba odpočinku není jenom spánek, ale jakýkoli volný čas řidiče. Proto byl řidič povinen tuto dobu zaznamenat na svou kartu řidiče, což ale neučinil. Žalovaný tak nadále považuje rozhodnutí vydaná ve správním řízení za souladná se zákonem a žalobu za nedůvodnou.

VIII. Správní spis

21. Krajský soud v Praze v dané věci ze správního spisu především ověřil, že dne 8. 10. 2014 v 11:25 hod. bylo na komunikaci č. I/38 v katastru obce K. kontrolováno nákladní vozidlo tov. zn. S., registrační značka X, které v době kontroly řídil řidič M. T. a dopravu provozovala žalobkyně (zahraniční dopravce), o čemž byl sepsán protokol o provedení kontroly provozování nákladní dopravy. Z protokolu je zřejmé, že vozidlo bylo vybaveno digitálním tachografem a kontrolováno bylo období od 10. 9. 2014 do 8. 10. 2014. Dále z protokolu vyplývá, že při kontrole bylo zjištěno že *„řidič nevedl záznamy o době řízení, jiné práci nebo pracovní pohotovosti“, „řidič nepředložil záznam o době řízení vozidla“, „potvrzení o tom, že řidič v kontrolovaném období neřídil vozidlo vč. důvodů, příp. potvrzení o výkonu jiné práce v tomto období“* (vše pod bodem 5 protokolu) a dále *„nedodržena doba bezpečnostní přestávky“* (pod bodem 7). Jako podrobnosti kontrolních zjištění je v protokole toliko uvedeno *„30. 9. 2014 17:02 – 1. 10. 2014 05:26“* Řidič jako vyjádření ke zjištěnému porušení právních předpisů do protokolu uvedl *„Nesuhlasim“* a podepsal jej.
22. Součástí spisu je dále také úřední záznam ze dne 8. 10. 2014, č. j. KRPS-359814-1/PŘ-2014-010406-MK, z něhož vyplývá průběh předmětné dopravní kontroly, přičemž z karty shora uvedeného řidiče č. X bylo zjištěno, že dne 21. 9. 2014 si nárokoval volno potvrzením o činnosti, ale z uvedené karty řidiče vyplývá, že v danou dobu řídil a vykonával jinou činnost. Dále bylo z karty řidiče zjištěno, že od 30. 9. 2014 17:02 hod. do 1. 10. 2014 5:26 hod. řidič nevedl záznam, co v daném období vykonával, a to v jakékoliv podobě (viz *„doba neznámá“* ve vyhodnocení norem kontrolním programem Targa). Dále je v úředním záznamu rovněž uvedeno, že řidič nedodržel dobu bezpečnostní přestávky. O kontrole byl sepsán protokol o provedení kontroly provozování nákladní dopravy, dále byla žalobkyni uložena kauce ve výši 100 000 Kč a řidiči bloková pokuta (na místě nezaplacená) ve výši 2 000 Kč.
23. Ve formulářích potvrzení činností za období: od 14:44 hod. dne 13. 9. 2014 do 11:44 hod. dne 16. 9. 2014, od 16:40 hod. dne 19. 9. 2014 do 17:00 hod. dne 22. 9. 2014, od 12:43 hod. dne 23. 9. 2014 do 12:55 hod. dne 24. 9. 2014, od 21:45 hod. dne 26. 9. 2014 do 3:21 hod. dne 29. 9. 2014, od 21:45 hod. dne 26. 9. 2014 do 12:30 hod. dne 29. 9. 2014 a od 14:42 hod. dne 19. 9. 2014 do 17:00 hod. dne 22. 9. 2014 je shodně vyznačeno, že řidič v daných časových

úsecích „měl volno anebo odpočíval“ (bod 16 potvrzení).

24. Ve spise je pak také založena kopie občanského a řidičského průkazu řidiče, kopie technického průkazu vozidla, kopie eurolicence č. X, potvrzení o zadržení dokladů k vozidlu a dokladů souvisejících s prováděnou přepravou a vyhodnocení norem kontrolním programem Targa, v němž je mimo jiné vyznačeno, že v období od 30. 9. 2014 17:02 hod. do 1. 10. 2014 5:26 hod. došlo k porušení předpisů.
25. Jak ze správního spisu dále plyne, krajský úřad zahájil dne 24. 8. 2015 se žalobkyní správní řízení, a to pro podezření z porušení podmínek stanovených pro provozování silniční dopravy zjištěného dne 8. 10. 2014 při silniční kontrole. V tomto řízení vydal krajský úřad dne 11. 9. 2015 shora označené prvostupňové rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni dle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 99 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 2. 10. 2015 odvolání, v němž argumentovala obdobně jako v podané žalobě. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím napadeným nyní projednávanou žalobou rozhodnutí krajského úřadu změnil. Jednak z výroku prvostupňového rozhodnutí vypustil odkaz na čl. 15 odst. 8 nařízení 3821/85, neboť oproti krajskému úřadu jednání řidiče i žalobkyně shledal jako méně závažné, a jednak snížil uloženou pokutu na 49 000 Kč, neboť původní pokutu označil za nepřiměřenou. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

IX. Posouzení žaloby soudem

26. Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně § 27 zákona o silniční dopravě, podle něhož se na zahraniční dopravce nevztahují ustanovení o označení vozidel a vedení záznamu o provozu vozidla. Zahraniční dopravci jsou však povinni zajistit, aby řidiči vedli záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku a aby dodržovali stanovenou dobu řízení, bezpečnostní přestávky a dobu odpočinku. Zahraniční dopravci jsou dále povinni zajistit, aby ve vozidle při jeho provozu byly doklady podle § 3 odst. 3 a § 9 odst. 2 písm. a). Na zahraniční dopravce se rovněž vztahuje povinnost uvedená v § 3 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu.
28. Jak plyne z § 3 odst. 2 zákona o silničním provozu, tuzemský dopravce provozující silniční dopravu velkými vozidly, je povinen a) zajistit, aby řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo Sbírce mezinárodních smluv, a b) uchovat záznam podle písmene a) a doklad o nákladu po dobu 1 roku od ukončení přepravy. Podle § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona je tuzemský dopravce povinen zajistit, aby v každém vozidle byly při provozu tyto doklady: a) záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, pokud je povinen jej vést podle odstavce 2, b) doklad o nákladu a vztahu dopravce k němu.
29. Podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě dopravní úřad nebo Ministerstvo

dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 3 odst. 2 nebo 3 nebo s § 27 nezajistí, aby v každém vozidle byl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo nezajistí jeho řádné vedení, pokud je povinen jej vést, nebo tento záznam neuschová po stanovenou dobu.

30. Podle čl. 15 odst. 2 nařízení 3821/85 řidiči používají záznamové listy každý den, kdy řídí, od okamžiku, kdy převzou vozidlo. Záznamový list nesmí být vyjmut před koncem denní pracovní doby, pokud není jeho vyjmutí jinak povoleno. Žádný záznamový list nesmí být používán po dobu delší, než pro kterou je určen. Jestliže v důsledku svého vzdálení se od vozidla nemůže řidič používat zařízení zabudované do vozidla, zaznamenaná čitelně a bez zašpinění listu časové úseky podle odst. 3 druhé odrážky písm. b), c) a d) ručně, automatickým záznamem nebo jinými prostředky. Nachází-li se ve vozidle více než jeden řidič, mění řidiči záznamové listy tak, aby informace uvedené v příloze I kapitole II odst. 1 až 3 byly zaznamenány na záznamovém listu řidiče, který v danou dobu skutečně řídil.
31. Krajský soud v dané věci především předesílá, že předmětem jeho přezkumu může být pouze shora označené rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím krajského úřadu a nepřísluší mu jakkoliv přezkoumávat jiné úkony jiných orgánů či postupy v jiných řízeních (byť s napadeným rozhodnutím souvisejících). V tomto ohledu krajský soud nepřehlédl, že žalobkyně mimo jiné namítla, že ze strany Policie ČR došlo k porušení zákona, neboť jí bylo bez udání důvodu zadrženo zboží a doklady od něho. Tato žalobní námitka je však v dané věci zcela bez významu a soud se jí blíže nemohl zabývat, neboť tato skutečnost nemá pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, žádný význam. Žalobkyně v rámci své žaloby směšuje námitky směřující proti zákonnosti napadeného rozhodnutí (a jemu předcházejícímu rozhodnutí krajského úřadu) a námitky proti postupu Policie ČR při samotné silniční kontrole a jejím navazujícím krokům, které však nemohou být předmětem soudního přezkumu v nyní vedeném řízení. Totéž se týká i námitky žalobkyně ohledně výše uložené kauce a způsobu jejího stanovení Policií ČR.
32. Pro danou věc relevantní a věcně projednatelné námitky žalobkyně předně směřují k tomu, že řidič při výše popsané kontrole předložil všechny doklady, které zaznamenávají činnost řidiče o době jízdy, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku (kartu řidiče) a jiné doklady nebyl povinen předkládat. Tato námitka není důvodná, neboť dle § 27 zákona o silniční dopravě je zahraniční dopravce povinen zajistit, aby ve vozidle při jeho provozu byly doklady podle § 3 odst. 3 a § 9 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, tedy záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Další podrobnosti jsou pak stanoveny ve výše již citovaném nařízení 3821/85.
33. Z obsahu spisu je zcela nepochybné, že z řidičem předložených potvrzení o činnosti vyplývá, že v období od 16:40 hod. dne 19. 9. 2014 do 17:00 hod. dne 22. 9. 2014 a od 14:42 hod. dne 3. 10. 2014 do 17:00 hod. dne 6. 10. 2014 měl vykonávat odpočinek, ale zároveň bylo kontrolou stažených dat zjištěno, že v rozhodných časových obdobích řídil. Je pravdou, a tuto skutečnost nerozpoukává ani žalovaný, že řidič neměl povinnost předkládat formuláře potvrzení o činnostech, avšak sám je dobrovolně předložil. Jak tedy správně vyhodnotil žalovaný, řidič režim své práce doložil dvojím způsobem, přičemž informace vyplývající z předložených dokumentů se navzájem vylučovaly. Jak v této souvislosti výslovně plyne z rozhodnutí správních orgánů, žalobkyně byla sankcionována nikoliv

proto, že by záznamy nevedla, ale právě proto, že je nevedla řádně [viz též shora citovaný § 35 odst. 2 písm. h) zákon o silniční dopravě]. S dokládáním tzv. potvrzení o činnosti počítá i výše již citovaná prováděcí vyhláška k zákonu po silniční dopravě (viz § 1b vyhlášky č. 478/2000 Sb.) a jednou z povinností žalované v rámci řádného vedení záznamů tedy bylo, aby takové záznamy byly v souladu s potvrzeními, která žalovaná vystavila. Je přitom zjevné, že žalobkyně se v tomto ohledu pochybení dopustila, přičemž na tom nemůže ničeho změnit ani mezi účastníky nesporná skutečnost, že řidič nebyl povinen v dané věci při kontrole tato potvrzení předkládat.

34. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný řádně neproověřil skutečnost, zda řidič dodržel či nedodržel bezpečnostní přestávku. Ani tuto námitku neshledal soud jako důvodnou, neboť přestože žalovaný vyhodnotil, že řidič ve dnech 18. 9. 2014 a 30. 9. 2014 nedodržel bezpečnostní přestávky, tak tato pochybení shledal jako natolik bagatelní, že kvůli nim vůbec nezahajoval správní řízení. Daná skutečnost tedy vůbec nebyla v žalobou napadeném rozhodnutí řešena a nemohla mít žádný vliv na jeho věcnou správnost či zákonnost. Současně žalobkyně namítla, že nemůže garantovat přesný čas odjezdu vozidla ze stanoviště a proto vznikají rozdíly mezi časovými údaji uvedenými v potvrzení o činnostech a informacemi vyplývajících z karty řidiče. Jak však příléhavě podotkl žalovaný, ze správního spisu vyplývá, že rozdíly byly v dané věci nikoliv v řádu minut, takže je vyloučeno, že by se jednalo toliko o rozdíl vzniklý mezi odchodem z kanceláře a započítáním doby řízení, neboť v prvním případě začal řidič vykonávat činnost o 17,5 hodiny a v druhém případě o necelých 15 hodin dříve, než uvádí potvrzení o činnostech, nelze tedy souhlasit s tím, že k nesrovnalostem došlo jen kvůli vzdálenosti mezi provozovnou a místem zaparkování vozidla. V této souvislosti žalobkyně též rozporovala závěr, že by řidič nedodržel bezpečnostní přestávky, neboť dostal veškeré sociálně-právní legislativě v nákladní dopravě. Rovněž tento žalobní bod není důvodný, neboť ani ohledně této otázky nebylo vůbec správní řízení vedeno. Je pravdou, že v protokolu o provedení kontroly provozování nákladní dopravy ze dne 8. 10. 2014 bylo uvedeno, že nebyla dodržena doba bezpečnostní přestávky, avšak správní řízení bylo zahájeno a vedeno toliko pro porušení § 27 zákona o silniční dopravě ve smyslu čl. 15 odst. 2 nařízení 3821/85, kterého se žalobkyně dopustila tím, že nezajistila, aby řidič doplnil své činnosti za období od 30. 9. 2014 (17:02 hod.) do 1. 10. 2014 (5:26 hod.) a dále nezajistila, aby řidič řádně vedl záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a dobách odpočinku.
35. V rámci žaloby žalobkyně současně poukázala na to, že podle žalovaného nebyl porušen žádný právní předpis, přesto bylo shledáno jednání žalobkyně jako méně závažné a byla jí vyměřena pokuta. Ani tato žalobní námitka není důvodná, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný dospěl k tomu, že žalobkyně neporušila ustanovení o dobách režimu práce řidiče, avšak ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona o silniční dopravě nezajistila řádné vedení záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Žalovaný pak pouze přistoupil vzhledem k okolnostem daného případu ke snížení dané pokuty, pro jejíž uložení však byly podle žalovaného podmínky splněny, což je z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí více než zřejmé.
36. Důvodnou pak soud neshledal ani námitku týkající se řádného doplnění činnosti řidiče za období ode dne 30. 9. 2014 (17:02 hod.) do dne 1. 10. 2015 (5:25 hod.). Žalobkyně uvedla, že řidič měl vyjmutou kartu řidiče z toho důvodu, že opustil vozidlo za účelem vyřízení soukromých záležitostí, přičemž po nastoupení do vozidla si manuálně zaznamenal v

digitálním tachografu na kartu řidiče režim přestávky v délce 12:24 hodin. Z podrobného rozpisu aktivit řidiče je však zřejmé, že zařízením k ručnímu zadání údajů zpětně na kartu nezaznamenal, jakou činnost vykonával v době od 17:02 hod. dne 30. 9. 2014 do 5:26 hod. dne 1. 10. 2014, přestože tak byl povinen, ať už by prováděl vykládku zboží, o čemž se žalobkyně taktéž zmiňuje, ale i kdyby vozidlo opustil za účelem soukromých záležitostí. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že žalovaný neposoudil správně údaje z karty řidiče, neboť jinak by zjistil, že nebyly porušeny doby odpočinku a že na kartě řidiče byla zaevidována veškerá činnost řidiče. Z podrobného rozpisu aktivit řidiče, který je součástí správního spisu (viz doklad o provedené kontrole, str. 7), však vyplývá, že na kartě řidiče pomocí přepínacího mechanismu záznamového zařízení nebylo zadáno, jakou činnost v době od 17:02 hod. dne 30. 9. 2014 do 5:26 hod. dne 1. 10. 2014 vykonával.

37. Dále žalobkyně poukázala na to, že neurčitý nesouhlas řidiče s protokolem o kontrole byl zapříčiněn tím, že se Policie ČR dopustila při kontrole mnoha pochybení a řidič se nemohl vyjádřit ke všem nesprávným postupům. Ani tuto námitku neshledal soud jako důvodnou. Předně je otázkou, zda takový nesouhlas řidiče vyjádřený na protokolu o kontrole vůbec může bez dalšího představovat důvod pro případné zrušení rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, především je pak třeba poukázat na to, že řidič v kontrolním protokole neuvedl žádné konkrétní důvody svého nesouhlasu a stejně tak žádné důvody neuvedla ani žalobkyně v žalobě. Tedy nespecifikovala, jakých konkrétních pochybení, která by mohla mít vliv na zákonnost dalšího řízení, jakož i žalobou napadeného rozhodnutí, se Policie ČR při provádění dopravní kontroly dopustila. Její námitky směřovaly pouze k výši vyměřené kauce a způsobu jejího stanovení, nikoliv k průběhu kontroly samotné.
38. Ani námitku ohledně použitelnosti kontrolního protokolu jako důkazního prostředku pak nepovažuje soud za důvodnou. Je pravdou, že při vyhotovení kontrolního protokolu došlo k pochybení, neboť pod bodem 11 je zde uvedeno pouze časové období „30. 9. 2014, 17.02 hod. až 1. 10. 2014, 05.26 hod.“ bez bližšího vysvětlení, ke kterému porušení a jak došlo. Avšak i podle soudu je ve spojení s úředním záznamem ze dne 8. 10. 2014, č. j. KRPS-359814-1/PŘ-2014-010406-MK, uvedený protokol dostatečným podkladem pro přesné zjištění toho, jaké bylo kontrolované období a k jakému porušení právních předpisů v tomto období došlo. V žádném případě pak nelze dané pochybení hodnotit tak, že by způsobovalo nezákonnost tohoto důkazního prostředku jako takového.
39. Krajský soud se pak zabýval i námitkou žalobkyně, která rovněž rozporovala výši uložené pokuty. V tomto ohledu je nicméně třeba zdůraznit, že tak žalobkyně učinila pouze obecně bez bližšího odůvodnění, proč spatřuje její výši za nepřiměřenou nebo v čem konkrétně nemůže úvaha žalovaného o výši pokuty obstát. Je sice pravdou, že odůvodnění žalovaného ve vztahu k výši uložené pokuty je poměrně stručné, nicméně s ohledem na podobu a detailnost uplatněných námitek žalobkyně lze konstatovat, že žalovaný se odůvodněním výše (snížení) uložené pokuty přiměřeným způsobem zabýval (viz str. 10 napadeného rozhodnutí) a mimo jiné výslovně poukázal na to, že se žalobkyně dopustila velmi závažného porušení právních předpisů, neboť nedostatky ve vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, mohou ve svém důsledku vést i k daleko závažnějšímu porušení právních norem, jež mohou být příčinou závažných dopravních nehod. Zároveň dospěl k závěru, že původní výše pokuty 99 000 Kč je nepřiměřeně vysoká a neodpovídá zcela okolnostem daného případu. Přistoupil proto k jejímu snížení tak, aby nedocházelo při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů k nedůvodným rozdílům. Soud v této argumentaci žalovaného ve

vztahu k prvostupňovému rozhodnutí neshledává žádnou excesivnost, jež by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. K tomu lze podotknout, že správní orgány uložily žalobkyni pokutu dle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, jejíž výše může být dle citovaného ustanovení až 500 000 Kč. Výše uložené pokuty po jejím snížení žalovaným se tak pohybuje při spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, a nelze ji proto považovat za nepřiměřenou. Ostatně žalobkyně ani nic takového (např. ve vztahu ke svým majetkovým poměrům) dostatečně určitě netvrdí. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.

40. Z důvodu nadbytečnosti neprovedl soud výslech žalobkyní navrženého svědka, neboť skutečnosti, o nichž měl vypovídat (zejména ohledně vyplňování potvrzení a chodu společnosti), byly žalobkyní již zmiňovány jak v rámci podání učiněných ve správním řízení, tak i v řízení před soudem. Ohledně průběhu silniční kontroly pak nebylo výpovědi svědka vůbec třeba, neboť jak soud vyložil shora, nemohl se v rámci tohoto řízení zabývat činností a úkony jiného orgánu.

X. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že se soud neztotožnil s namítanou nezákonností napadeného rozhodnutí, ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud tedy žádnou z uplatněných žalobních námitek neshledal důvodnou, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předseda senátu